

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **H. A.**, zastoupen Mgr. I. K., obecnou zmocněnkyní, bytem J. 418, J., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2018, č.j. MV-138393-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2018, č.j. MV-138393-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 8. 2017, č.j. OAM-42920-22/DP-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla pro nesplnění podmínky podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že jeho žádost dle správního orgánu byla podána o jeden den dříve. Žalobce namítal, že svou žádost podal v řádném termínu, neboť byla podána dne 6. 11. 2014, tj. v době, kdy byl držitelem vstupního víza s platností od 1. 11. 2012, pobyt

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

byl tedy povolen již 1. 11. 2012, dvouletá lhůta pro podání nové žádosti tedy uplynula již dne 2. 11. 2014. Uvedl, že nesouhlasí se správním orgánem, že žádost podal v době, kdy nebyl oprávněn ji podat.

- [3] Dále žalobce namítal, že se správní orgán po celou dobu řízení od listopadu 2014 nijak nezabýval jakýmkoliv dopadem vydaného rozhodnutí do jeho života. Uvedl, že žalovaný opomněl zhodnotit dopad vydaných rozhodnutí na jeho rodinu založenou již začátkem roku 2015 na území ČR. Uvedl, že rozhodnutí má významný vliv na jeho nezletilého syna G. K., nar. X, kterého vychovává se svojí partnerkou (pozn. soudu: nyní manželkou) I. K., nar. X, oba státní příslušnost Ukrajina. Dále žalobce upozornil na skutečnost, že v době podání žaloby byla jeho partnerka těhotná, přičemž on je hlavním živitelem rodiny.
- [4] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí, přičemž plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že kritéria stanovená v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se pro zhodnocení přiměřenosti uplatní pouze v případě, pokud zákon o pobytu cizinců povinnost posuzovat přiměřenost prikazuje, což potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015. Žalovaný pak dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016. Konstatoval, že v případě zamítnutí žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu nesplnění podmínky dle ustanovení § 45 odst. 1 předmětného zákona povinnost správního orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka zákonem stanovena není.
- [5] Při ústním jednání před soudem konaném dne 12. 12. 2019 žalobce zrekapituloval skutkový stav věci, přičemž uvedl, že po celou dobu řízení žil v domněni, že jeho žádosti bude vyhověno. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu mělo zásadní vliv na jeho život, neboť později byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalovaný při ústním jednání setrval na svých dřívějších argumentech.
- [6] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [7] Žalobci byla na území ČR vydána modrá karta s platností od 12. 11. 2012 do 11. 11. 2014. Dne 6. 11. 2014 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.
- [8] Usnesením ze dne 29. 4. 2015, č.j. OAM-42920-13/DP-2013, správní orgán I. stupně řízení o žádosti zastavil, neboť dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o vydání nového povolení k pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, neboť na území pobýval méně než 2 roky. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, kterému bylo vyhověno a rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č.j. MV-131797-6/SO-2016, bylo usnesení ze dne 29. 4. 2015 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně měl o žádosti meritorně rozhodnout, resp. ji zamítnout pro nesplnění podmínky délky pobytu na území, a nikoliv řízení o žádosti zastavit podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

- [9] Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017, č.j. OAM-42920-22/DP-2014, byla žádost žalobce zamítnuta. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky dle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nenaplnil podmínku délky pobytu na území, tj. žalobce v době podání žádosti pobýval na území ČR méně než 2 roky a nebyl tak k podání žádosti oprávněn.
- [10] Dne 15. 8. 2017 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které dne 24. 10. 2017 doplnil. V odvolání žalobce uváděl obdobné argumenty jako v podané žalobě.
- [11] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 7. 2018, č.j. MV-138393-4/SO-2017, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [12] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že má za prokázané, že žalobci byla na území ČR vydána modrá karta, a to s platností od 12. 11. 2012 do 11. 11. 2014. Dne 6. 1. 2014 pak žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, avšak učinil tak v době, kdy na území ČR nepobýval po dobu delší než 2 roky. Uvedl, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území ČR necelé dva roky, a to o 1 den. Dále uvedl, že z přechodového razítka a vlepeného vízového štítku v cestovním dokladu žalobce vyplývá, že na území ČR vstoupil dne 7. 11. 2012, a to na základě DV/R/28 víza s dobou platnosti od 1. 11. 2012 do 29. 4. 2013 s jedním vstupem na dobu 60 dnů, které mu bylo vydáno dne 1. 11. 2012 za účelem převzetí povolení k pobytu. Na území ČR tak žalobce pobýval až ode dne 7. 11. 2012, kdy na území vstoupil. Dále žalovaný konstatoval, že splnění podmínek bylo posuzováno ke dni podání žádosti, tedy ke dni 6. 11. 2014. K přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že v případě zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky dle ustanovení § 45 odst. 1 věty třetí zákona o pobytu cizinců není správní orgán povinen zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení.
- [13] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [14] Podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění „*cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*“
- [15] Žalobce v žalobě namítal, že svou žádost podal v řádném termínu, neboť byla podána dne 6. 11. 2014, tj. v době, kdy byl držitelem vstupního víza s platností od 1. 11. 2012.
- [16] Soud uvádí, že dle ustanovení 45 odst. 1 věty třetí zákona o pobytu cizinců musí být kumulativně splněny obě zde uvedené podmínky: 1) cizinec musí být držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu; 2) cizinec musí na území pobývat po dobu delší než 2 roky.

- [17] V případě žalobce však byla dle soudu splněna pouze první podmínka, když byl držitelem platného povolení k dlouhodobému, a to modré karty s platností od 12. 11. 2012 do 11. 11. 2014.
- [18] Druhá podmínka však nebyla splněna, neboť její splnění nelze odvozovat od platnosti vstupního víza, nýbrž je třeba ji odvozovat od faktického vstupu na území, ke kterému dle obsahu správního spisu došlo dne 7. 11. 2012. Ke dni podání žádosti tedy žalobce na území České republiky pobýval necelé dva roky, byť o jeden jediný den. Skutečnost, že se jednalo o nedodržení této podmínky v rozsahu pouze jednoho dne, není dle názoru soudu rozhodná, neboť zákon v daném případě nepřipouští žádnou výjimku, a předmětnou podmínku je třeba považovat za nesplněnou jak v případě jednoho dne, tak v případě více dnů.
- [19] V daném případě tak nebyly dle názoru soudu kumulativně splněny obě podmínky dle ustanovení § 45 odst. 1 věty třetí zákona o pobytu cizinců k řádnému podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobce tak nebyl k podání takové žádosti oprávněn. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak byla dle závěru soudu vydána v souladu se zákonem.
- [20] Žalobce dále namítal, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
- [21] Podle ustanovení § 174a předmětného zákona „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“
- [22] Soud předně zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 246/2017-35, ve kterém tento uvedl, že „*povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48).*“ (a dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).
- [23] Soud dále odkazuje na bod [25] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č.j. 9 Azs 256/2017-57, dle kterého: „*Soud v této souvislosti poukazuje, že se již dříve ztotožnil v jiné věci se závěrem, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci.*“.

- [24] Byť se tedy v nyní projednávaném případě nejednalo o procesní rozhodnutí o zastavení řízení dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., soud dospěl k závěru, že v daném případě nebyla žádost žalobce *de facto* posuzována meritorně, nýbrž byla zamítnuta pro nesplnění základních zákonných podmínek, lze tak přiměřeně aplikovat výše citované judikatorní závěry. V takovém případě tak není správní orgán povinen zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
- [25] Zároveň soud považuje za vhodné odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2018, č.j. 8A 138/2015-45, kde soud dospěl k závěru, že „*správní orgány jsou obecně povinny se i při rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zabývat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. V těch případech, kdy tak zákon výslovně nestanoví, však nelze považovat za pochybení způsobující nepřezkoumatelnost, resp. nezákonnost správního rozhodnutí, absenci úvah o zásahu do soukromého a rodinného života žadatele v situaci, kdy z vyjádření účastníků, spisového materiálu či jiné úřední činnosti správního orgánu nejsou dány indicie nasvědčující nutnosti provedení těchto úvah s ohledem na závazky plynoucí z čl. 8 Úmluvy. Takto je nutno vyhodnotit i obecné úvahy, jež žalovaná v tomto směru uvedla k odvolací námitce žalobkyně, neboť ta v průběhu správního řízení před správními orgány neuváděla žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly svědčit o nepřiměřeném zásahu do jejího soukromého a rodinného života. V postupu žalované, resp. ministerstva proto nelze spatřovat porušení § 174a zákona o pobytu cizinců s dopady na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“
- [26] Rovněž pak soud odkazuje na rozsudek ze dne 21. 3. 2019, č.j. 6A 22/2016-44, kde dospěl k závěru, že „*k tomu, aby správní orgán mohl provést reálnou úvahu o přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí, je totiž nutná aktivita samotného žadatele, který by měl rozkrýt všechny významné aspekty svého pobytu na území ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. Žalobce nicméně v průběhu správního řízení ani v odvolání proti rozhodnutí ministerstva žádné konkrétní okolnosti, z nichž by odvolací správní orgán mohl vycházet při úvahách o přiměřenosti rozhodnutí, nepopsal a ani nepřímou nepřiblížil. Námitku týkající se absence úvah správního orgánu I. stupně o dopadech jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života sice uplatnil v odvolání proti rozhodnutí ministerstva, avšak toliko odkazem na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců s obecnou proklamací, že má na území nejbližší rodinu. (...) Pokud tedy žalobce v průběhu správního řízení před správními orgány neuváděl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly svědčit o nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí, nelze správním orgánům vyčítat, že se touto otázkou ve vztahu ke konkrétním osobním a rodinným poměrům žalobce nezabývaly. V postupu žalované, resp. ministerstva tak nelze v tomto směru spatřovat pochybení s dopady na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“
- [27] Ačkoli se v případě uvedených citací jedná o výtahy z rozsudků, ve kterých bylo předmětem řízení povolení k trvalému pobytu, resp. zamítnutí žádosti o udělení tohoto pobytu, lze dospět k závěru, že jednak zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mají správní orgány povinnost posuzovat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a téhož zákona (pozn. soudu: a tuto povinnost nestanoví zákon ani v současném znění za situace, kdy do ustanovení § 174a byl doplněn následující odstavec 3: „*[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*“), jednak pak žalobce v průběhu řízení před

správními orgány neuváděl žádné konkrétní okolnosti, z nichž by správní orgány mohly vycházet a z nichž by mohly dovozovat případný nepřiměřený dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Takové okolnosti žalobce uváděl až v podané žalobě. V postupu žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně tak nelze v tomto případě spatřovat jakékoliv pochybení s dopady na zákonnost napadeného rozhodnutí.

- [28] Soud závěrem považuje za vhodné odkázat na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2017, č.j. 57 A 49/2016-43, kde tento formuloval následující právní větu: „*Podal-li žalobce, který měl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem sloučení rodiny, žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání v době, kdy jako držitel platného povolení k dlouhodobému pobytu na území pobýval po dobu kratší než 2 roky, postupoval správní orgán v souladu s § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, když usnesením zastavil řízení s odůvodněním, že žalobce nebyl k podání takové žádosti oprávněn.*“ Postup Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, které nejprve usnesením ze dne 29. 4. 2015, č.j. OAM-42920-13/DP-2013, řízení o žádosti žalobce zastavilo dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., tak lze zpětně aprobovat jako správný a v souladu se zákonem. Tento závěr však nic nemění na zákonnosti nyní žalobou napadeného rozhodnutí.
- [29] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [30] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.